

(312)

هو الله

ای یاران و اماء رحمن این واضح و عیان است که عبدالبهاء بی نهایت بشما مهربان زیرا شب و روز آرام ندارد و دقیقه‌ئی راحت نجوید یا بگوید و یا بنگارد و بذکر ابرار و اماء رحمن پردازد و در بعضی شہا بدرگاہ جمال ابہی بزارد و بگرید و جمیع دوستان و اماء رحمن را تأیید و توفیق از ملکوت الله بطلبد این حال استمرار دارد هر صبح عجز و لابه کند و هر شام جزع و گریه نماید کہ پروردگارا ابرار را انوار بخش و ورقات را آیات ملکوت اسرار فرما روحانی کن نورانی فرما سبحانی کن ربانی نما و حیات جاودانی بخش و بقای سرمدی ده سراجہای نورانی نما و آیات رحمانی کن امواج بحر تقدیس نما و افواج ملکوت ابہی کن طیور حدیقه معانی نما و ماهیان دریای سرمدی کن از هر آفتی محفوظ نما و از هر حوادثی محروس و مصون کن در سبیل رضا سالک فرما و در اقلیم وفا ناسک کن هر دم روحی جدید بدم و در هر نفس از نفس رحمانی زنده نما در جمیع مراتب ترقی بخش و بجمیع شئون رهنمون فرما توئی مقتدر و توانا و توئی واقف اسرار و بینا و علمیم و علیہن البہاء الابیہ (ع ۶)